ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

27 ноември 2007 година *

По дело C-163/07 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 март 2007 г.,

Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi,

Musa Akar,

установени в Ankara (Турция), за които се явява адв. Ç. Şahin, Rechtsanwalt,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н P. van Nuffel и г-н F. Hoffmeister, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: г-н U. Lõhmus, председател на състав, г-жа P. Lindh и г-н Ал. Арабаджиев (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-н R. Grass,

след изслушване на генералния адвокат,

постанови настоящото

Определение

1 С жалбата си дружествата Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi и Musa Akar искат отмяна на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 17 януари 2007 г. по дело Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret и Akar/Комисия (T-129/06, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля като недопустими, от една страна, жалбата им срещу Решение MK/KS/DELTUR/(2005)/SecE/D/1614 на Комисията от 23 декември 2005 година за възлагане на обществена поръчка за строителство във връзка с изграждането на учебни заведения в провинциите Siirt и Diyarbakir (наричано по-нататък „спорното решение“) и, от друга страна, искането им за спиране на разглежданата процедура по възлагане.

Обстоятелствата, предхождащи спора

2 След публикуване на обявление за възлагане на обществена поръчка за строителство във връзка с изграждането на учебни заведения в турските провинции Siirt и Diyarbakir (EuropeAid/12160l/C/W/TR), на 21 октомври 2005 г. жалбоподателите подават документите си за участие до Делегацията на Комисията на Европейските общности в Турция.

3 След приключване на процедурата по възлагане, с решение от 29 ноември 2005 г. Комисията възлага обществената поръчка на предприятието ILCI Ins. San. Ve Tic, AS. С писмо от 2 декември 2005 г. жалбоподателите отправят искане до Комисията за оттегляне на решението. Комисията отхвърля това искане със спорното решение, което се съдържа в писмо от 23 декември 2005 г., съобщено на жалбоподателите по факс на същия ден.

4 Решението посочва способите за защита и насочва вниманието на жалбоподателите към възможността, предоставена им с член 230 ЕО, да обжалват пред общностния съд решението за възлагане на обществената поръчка в срок от два месеца, считано от датата на писмото.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното определение

5 Чрез двама адвокати, практикуващи в Турция, жалбоподателите подават в секретариата на Първоинстанционния съд жалба срещу спорното решение на английски език и на турски език, съответно на 21 и 23 февруари 2006 г. (наричана по-нататък „първата жалба“).

6 В отговор на писмо от секретариата на Първоинстанционния съд, с което жалбоподателите са уведомени, че не може да се даде ход на жалбата им, тъй като те трябва да бъдат представлявани в съдебния спор от адвокат, който има право да практикува пред съд на държава-членка или на друга държава, страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство (наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“), на 6 април 2006 г. жалбоподателите подават, чрез адвокат Ç. Şahin, вписан в адвокатската колегия в Дюселдорф (Германия), превод на немски език от английския текст на първата жалба.

7 След като секретариатът на Първоинстанционния съд уведомява адвокат Şahin, че е пропуснал да подпише жалбата на немски език, на 26 април 2006 г. последният представя нов екземпляр от нея, върху който е положен подписът му. На същата дата жалбата е вписана в регистъра под номер T-129/06.

8 На 16 август 2006 г. Комисията прави възражение за недопустимост, на основание член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, поради подаването на жалбата след установения срок.

9 Жалбоподателите се позовават на наличието на уважителни причини за нередовностите, допуснати при подаване на жалбата им.

10 С обжалваното определение Първоинстанционният съд установява от една страна, че първата жалба не отговаря на съществено изискване за форма, чието неспазване води до недопустимост на жалбата, а именно задължението за подаване на жалба, подписана от адвокат, който има право да практикува пред съд на държава-членка или на друга държава, страна по Споразумението за ЕИП и, от друга страна, че подобна нередовност на жалбата не може да бъде отстранена след изтичане на срока за обжалване. Първоинстанционният съд приема,

че единствено жалбата на немски език, подписана от адвокат Şahin и подадена в секретариата на 26 април 2006 г., може да се счита за редовна по отношение на формата.

11 В това отношение Първоинстанционният съд постановява, че жалбата, която е подадена редовно едва на 26 април 2006 г., трябва да се счита за подадена след срока за обжалване на спорното решение, който е изтекъл на 6 март 2006 г.

12 По-нататък, в отговор на довода на жалбоподателите, че забавянето при редовното подаване на тяхната жалба, дължащо се на пропуска на Комисията да ги уведоми със спорното решение за условията за процесуално представителство пред общностните съдилища, представлявало извинима грешка, поради която сроковете за обжалване не можело да им бъдат противопоставени, Първоинстанционният съд напомня, че съгласно постоянната съдебна практика понятието за извинима грешка трябва да се тълкува ограничително по отношение на тези срокове. Всъщност той подчертава, че страна може да се позовава на подобна грешка само в изключителни обстоятелства, при които, по-конкретно, поведението на съответната институция е могло да породи допустимо объркване в съзнанието на добросъвестна страна в производството, полагаща дължимата грижа, която се изисква от едно сравнително добре осведомено лице.

13 По посочените съображения Първоинстанционният съд приема в точка 44 от обжалваното определение, че от обстоятелствата, на които се позовават жалбоподателите, не може да се направи извод за наличието на извинима грешка от тяхна страна.

14 С оглед на това Първоинстанционният съд отхвърля жалбата като недопустима поради подаването ѝ след установения срок и осъжда жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

Искания на страните

15 Жалбоподателите искат от Съда:

— да отмени обжалваното определение,

— да отмени спорното решение,

— при условията на евентуалност, да върне делото на Първоинстанционния съд за произнасяне по същество, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани с производството по обжалване.

16 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли жалбата и да я обяви за неоснователна,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

17 Съгласно член 119 от Процедурния правилник, когато жалбата е явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може по всяко време, въз основа на доклад на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли жалбата, без да провежда устна фаза на производството.

18 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват две правни основания.

По първото правно основание

Доводи на страните

19 Жалбоподателите правят оплакване, че Първоинстанционният съд нарушил член 64 от Процедурния правилник и член 24 от Статута на Съда, като последната разпоредба също е приложима по отношение на Първоинстанционния съд на основание член 53, първа алинея от посочения статут.

20 Те поддържат по същество, че посочените разпоредби възлагали на общностните съдилища задължението да установяват фактите и да действат служебно, като в конкретния случай Първоинстанционният съд бил длъжен да предприеме процесуални действия, след като на 21 и 23 февруари 2006 г. е получил първата жалба, подписана от адвокат, който няма право да ги представлява.

21 Според жалбоподателите Първоинстанционният съд бил длъжен от една страна, преди изтичане на предвидения за подаване на жалба срок, да насочи вниманието им към посочената грешка във формата, свързана с правото да се представлява страна в производството, и, от друга страна, да изясни фактите, до които се отнасяла първата жалба, както и да задължи ответника да представи необходимите документи и доказателства.

22 От своя страна Комисията оспорва твърдението, че Първоинстанционният съд бил длъжен да съобщи на жалбоподателите, преди изтичане на предвидения от общностното право срок за обжалване, че първата жалба, подписаната от двама турски адвокати, не отговаря на изискванията за форма, предвидени в членове 19 и 21 от Статута на Съда, и поддържа, че по тази причина Първоинстанционният съд не бил надлежно сезиран.

23 В това отношение Комисията изтъква, че макар Статутът на Съда и Процедурният правилник на Първоинстанционния съд действително да допускали да бъде поправено, чрез процедура по отстраняване на нередовностите, нарушение на някои от приложимите към жалбата изисквания за форма, вярно било също, че дори в тези случаи, неотстраняването на нередовността в определения от секретаря срок водело, съгласно член 44, параграф 6 от същия правилник, до недопустимост на жалбата.

24 Според Комисията от това следвало, че във всички случаи жалба, опорочена поради неспазването на изискване, каквато е разглежданата в случая, била недопустима поради нередовност, по отношение на която нито Статутът на Съда, нито Процедурният правилник на Първоинстанционния съд предвиждат възможност за отстраняване. При липсата на разпоредба, която задължава Първоинстанционния съд да уведомява лицата, подписали писмени становища, които не отговарят на изискванията на член 19 от Статута на Съда, че не е редовно сезиран с такива становища, Първоинстанционният съд не бил длъжен и да направи такова уведомление в срок, който да позволи на жалбоподателя да подаде своевременно жалба.

Съображения на Съда

25 Нито от разпоредбите, на които се позовават жалбоподателите, нито от други разпоредби на Процедурния правилник на Първоинстанционния съд или на Статута на Съда произтича задължение за Първоинстанционния съд да предупреждава жалбоподателя, че жалбата му е недопустима поради обстоятелството, че не е подписана от адвокат, който има право да се явява по дела пред общностните съдилища.

26 Макар да е вярно, че Статутът на Съда и Процедурният правилник предвиждат възможност да се отстрани нередовността на жалба, която не отговаря на някои изисквания за форма, това не променя обстоятелството, че във всички случаи неизпълнението на задължението за процесуално представителство от адвокат, който има право да практикува пред съд на държава-членка или на друга държава, страна по Споразумението за ЕИП, не е сред изискванията, чието неспазване може да бъде отстранено като нередовност след изтичане на срока за обжалване съгласно член 21, втора алинея от Статута на Съда и член 44, параграф 6 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

27 С оглед на изложеното по-горе се налага изводът, че като не е указал на жалбоподателите да поправят жалбата си преди изтичането на срока за обжалване, след като на 21 и 23 февруари 2006 г. е получил първата жалба, подписана от адвокат, който няма право да се явява по дела пред общностите съдилища, Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на процесуалните правила.

28 Поради това първото правно основание следва да бъде отхвърлено като явно неоснователно.

По второто правно основание

Доводи на страните

29 С второто си правно основание жалбоподателите изтъкват, че Първоинстанционният съд нарушил общностното право, доколкото не се съобразил с обстоятелството, че спорното решение съдържало неточни или погрешни сведения относно условията за упражняване на способите за защита. Действително решението не уточнявало как и от кого може да се подаде жалбата, а се ограничавало до уведомяване на адресатите си за съществуването на определен способ за защита и за срока, в който той можело да бъде упражнен, което накарало жалбоподателите да смятат, че могат да подадат жалбата си лично и на турски език. Когато сведенията относно условията за упражняване на способите за защита липсват, или са погрешни или непълни, срокът за обжалване бил едногодишен, а не двумесечен.

30 Освен това жалбоподателите поддържат, че гражданите на трети държави трябвало да получат още по-пълни сведения относно способите за защита, в сравнение с тези, които се предоставят на гражданите на Европейския съюз.

31 Комисията възразява, че в общностното право не съществувало нито общо задължение за уведомяване на адресатите на актовете за възможните способи за съдебна защита, нито задължение за посочване на сроковете за упражняване на тези способи.

32 Макар да е вярно, че не е изключена възможността Съдът и Първоинстанционният съд, на основание член 45 от Статута на Съда, да приравнят предоставените от общностна институция погрешни сведения относно условията за

упражняване на способите за защита, на случайно събитие или на непреодолима сила, така че на заинтересованите лица да не може да се противопостави погасяването на техни права поради изтичането на съответните срокове, настоящият случай не бил такъв.

33 Действително спорното решение се ограничавало да посочи наличието на определен способ за защита, срока за упражняването му и компетентния съд и не предоставяло сведения относно всички изисквания за форма във връзка с подаването на жалба, поради което не можело да породи никакво объркване в съзнанието на жалбоподателите.

34 Накрая Комисията не приема становището на жалбоподателите, според което гражданите на трети държави трябвало да получат по-пълни сведения относно способите за защита, в сравнение с тези, които се предоставят на гражданите на Европейския съюз, тъй като информацията, считана за точна и достатъчна по отношение на последните, трябвало да се приеме за такава и спрямо гражданите на трети държави.

Съображения на Съда

35 Първоинстанционният съд правилно приема, че непосочването в спорното решение, че жалбата може да бъде надлежно подадена само чрез адвокат, който има право да практикува пред съд на държава-членка или на друга държава, страна по Споразумението за ЕИП, не е довело до допускане на извинима грешка от жалбоподателите, поради която спрямо тях да не бъдат приложени императивните норми на общностното право относно сроковете за обжалване.

36 Действително, както се отбелязва в точка 42 от обжалваното определение, извинимата грешка може да се свързва само с изключителни обстоятелства,

при които, по-конкретно, същата се дължи на поведение на съответната институция, което може да породи допустимо объркване в съзнанието на добросъвестна страна в производството, полагаща дължимата грижа, която се изисква от едно сравнително добре осведомено лице (Решение от 15 декември 1994 г. по дело Bayer/Комисия, C-195/91 P, Recueil, стр. I-5619, точки 26—28).

37 Впрочем, както е прието в точки 43 и 44 от обжалваното определение, след като условието за подписване на жалбата от адвокат, който има право да практикува пред съд на държава-членка, е съществено изискване за форма, което е предвидено в Статута на Съда и е публикувано по-конкретно в Сборника с договорите за Европейския съюз [Recueil des traités de l'Union européenne] и в *Официален вестник на Европейския съюз*, жалбоподателите са имали възможност да узнаят за съществуването на това условие, поради което нямат основание да поддържат, че поведението на Комисията е породило допустимо объркване в съзнанието им по отношение на условията за процесуалното им представителство пред общностния съд. При тези обстоятелства не може да се счита, че жалбоподателите са положили дължимата грижа, която се изисква от едно сравнително добре осведомено лице.

38 Подобен извод не може да бъде опроверган с довода, изтъкнат от жалбоподателите, според който гражданите на трети държави, трябвало да получат по-пълни сведения относно способите за защита, в сравнение с тези, които се предоставят на гражданите на Европейския съюз.

39 Всъщност двамата адвокати, подали първата жалба, е следвало да се осведомят за приложимите текстове, а именно член 19 от Статута на Съда, за да се запознаят с условията за процесуално представителство пред общностните съдилища.

40 От изложените съображения следва, че е неоснователно твърдението на жалбоподателите, че Първоинстанционният съд нарушил общностното право, като не приел грешката им за извинима.

41 Освен това, както основателно се изтъква от Комисията, от практиката на Съда следва, че в тежест на общностните институции не съществува нито общо задължение за уведомяване на адресатите на актовете им за възможните способи за защита, нито задължение за посочване на сроковете за упражняването на тези способи за защита (вж. в този смисъл Определение от 5 март 1999 г. по дело Guérin automobiles/Комисия, C-153/98 P, Recueil, стр. I-1441, точка 15).

42 Следователно второто правно основание също трябва да бъде отхвърлено като явно неоснователно.

43 Тъй като правните основания на жалбоподателите не се приемат, жалбата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

44 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (седми състав) определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi и Musa Akar да заплатят съдебните разноски.

Подписи